

BUITENLAND

IN MEMORIAM DR. A. E. ROWLETT

Ce ne sont plus des mers, des degrés, des rivières,
Qui bornent l'héritage entre l'humanité,
Les bornes des esprits sont les seules frontières,
Le monde en s'éclairant s'élève à l'Unité.

Lamartine, 1841

Toen op 13 September jongstleden het bericht kwam van het plotseling heengaan van Ernest Rowlett, is er zonder enige twijfel een schok gegaan door alle tandheelkundige kringen in de beschaafde wereld. Zeker, men wist dat hij 75 jaar oud was en niet sterk, dat zijn hart aanleiding gaf tot ongerustheid. Maar men kende dit beeld al zovele jaren, dat wij langzamerhand geloofden dat dit er nu eenmaal bij hoorde en dat hij het nog lang zou kunnen volhouden. Want zijn energie en belangstelling waren niet verminderd; in binnen- en buitenland verscheen hij even trouw als altijd op vergaderingen en bijeenkomsten en zijn correspondentie met de prominenten van zijn beroep in vrijwel alle landen was even levendig.

Na de jaarvergadering van de F.D.I. in Augustus in Oslo, had hij het voornemen het Duitse Congres in Düsseldorf te bezoeken; zijn plaats daar bleef echter helaas open, drie dagen te voren is hij — na een kort onwelzijn — overleden . . .

Zowel op de Duitse collega's, als op zijn vele buitenlandse vrienden daar aanwezig, werkte het bericht als een domper en ongetwijfeld heeft het een schaduw geworpen op deze overigens zo voortreffelijk geslaagde bijeenkomst. Immers, Rowlett was de internationale figuur bij uitnemendheid; vertegenwoordiger van Engeland, was hij in de loop der jaren geworden tot de supranationale vertrouwensman van allen. Het feit dat hij — naast zijn moedertaal — ook het Frans en Duits beheerste, maakte dat hij veel meer dan anders de Angelsaksers, het contact kon onderhouden met de vertegenwoordigers van andere landen en mentaliteiten.

Zijn gouden hart, zijn grote belangstelling voor alles wat zijn beroep betrof, zijn warme vriendschap en het feit „that he never had an axe to grind” maakten dat hij in de loop der jaren een man van groot gezag geworden was, niet alleen in het internationaal tandheelkundig milieu, maar evenzeer daarbuiten.

Met name in Genève, waar hij in de kringen der World Health Organization de belangen van de tandheelkunde ten opzichte van de Volksgezondheid verdedigde, had hij — zonder over enigerlei officiële positie te beschikken — een plaats veroverd, die hem stempelde tot een der uitzonderlijke figuren en waardoor hij ook zijn beroep in betrekkelijk korte tijd op de plaats bracht, waar het naar zijn mening thuis behoorde.

In 1931 penningmeester van de F.D.I. geworden als opvolger van van Hasselt, heeft hij sindsdien bij voortdurende zitting gehad in het Dagelijks Bestuur; in 1945 nam hij de voorzitterszetel in, ter vervanging van de gedurende de oorlog gestorven president Logan; in 1947, in Boston, werd hij Ere-voorzitter.

Hij bleef echter tevens voorzitter van de Commissie voor Oral Hygiëne en door vele reizen, ook naar Amerika en Canada, onderhield hij het, in de jaren onmiddellijk na de oorlog veelal moeilijke, contact met de overige landen en hij vooral was het, die de geest van saamhorigheid en het vaandel van de internationale samenwerking hoog hield.

Vele functies werden hem opgedragen en vele onderscheidingen werden zijn deel. In 1933 was hij Voorzitter van de British Dental Association, in 1946 President van de European Orthodontic Society.

Hij was erevoorzitter van de F.D.I., erelid van de tandheelkundige organisaties van België, Denemarken, Duitsland, Noorwegen, Zweden en Mexico, Hon. Life member van de British Red Cross Society, Fellow of the Royal Society of Medicine.

Voorts Dr. of Science van de Universiteit van Pennsylvania, Fellow of Dental Surgery van de Royal College of Surgeons van Engeland en van Schotland, Fellow of the American College of Dentistry en sinds het Londense Congres van 1952 houder van de Miller Prize.

Hoewel deze lijst vermoedelijk niet eens volledig is, wijst zij wel op de zeer uitzonderlijke positie, die deze in Leicester geboren en getogen Engelsman, die daar zijn leven lang praktizeerde, in de tandheelkundige wereld heeft bekleed.

In de geschiedenis van de tandheelkunde van de eerste helft der twintigste eeuw zal de naam van Dr. Alfred Ernest Rowlett vele malen met ere worden genoemd en voor degenen die het voorrecht hebben gehad hem persoonlijk te hebben gekend en vooral voor hen die zijn vrienden waren, zal de herinnering aan deze bij uitstek goede en bekwame mens onvergetelijk blijven.

C. H. F. L. Nord

VERENIGDE STATEN

Personeelsbezetting der Volksgezondheidszorg

Van de ruim 200.000 artsen is ruim driekwart actief werkzaam. In verhouding tot de bevolking waren in 1949 in het Zuiden 91 artsen per 100.000 inwoners; in het Noord-Oosten 158 per 100.000. De verhouding was toen lager dan in het begin van de eeuw.

De tandheelkundige professie telde 87.000 leden, dit is 57 per 100.000 inwoners, evenals in 1930.

De verpleegsters waren in 1950 ongeveer 322.300 in aantal. Tussen 1930 en 1940 verdubbelden zij in aantal, daarna bleef dit vrijwel constant. Voorts bedroeg het aantal veterinairen 15.000, terwijl nog een 5000-tal „sanitary engineers” geregistreerd waren.

(Public Health Reports 6 : 67, 1952)

DUITSLAND

Fusie der Duitse tandheelkundige organisaties

In aansluiting op de nieuwe wettelijke regeling der tandheelkunde in Duitsland, zijn de beide grote beroepsorganisaties van de academisch gevormde „Zahnärzte” en van de „Dentisten” opgegaan in een nieuwe organisatie, die de naam zal dragen van „Bundesverband der Deutschen Zahnärzte.”

ENGELAND

Op de jaarvergadering der British Dental Association te Buxton werd Edgar Houghton als president geïnstalleerd.

In zijn installatierede stond de nieuwe president uitgebreid stil bij de tandheelkundige aspecten van de National Health Service. De huidige stand van zaken noemde hij een mislukking die grotendeels te wijten was aan de houding van de minister van volksgezondheid, wiens terzijde leggen van deskundig ad-

vies werd gelaakt. „Goede wil bij beide partijen vooropgesteld, — en dat iets als partijen in dit verband bestaat is de grootste tragedie — is het zelfs nu, na vijf verspilde jaren, niet te laat om een systeem op te stellen, dat het prestige van onze professie bevordert en een blijvende weldaad is voor de gehele bevolking.”

De inkomens van sommige minder conscientieuze practici, die fantastisch hoog leken, waren zonder enig overleg gebruikt als excuus voor kortingen in de honoraria. Ook het huidige conservatieve bewind, dat de labourpolitiek indertijd had afgekeurd, voert nu diezelfde politiek slaafs uit; dit alles ten nadele van de goede uitoefening van een moeilijk beroep, terwijl uiteindelijk met de tandheelkunde de patiënt de dupe wordt.